AUT, XLII-XLIII , 2004-2005, p. 185-198

NOTE DE ETIMOLOGIE TOPONIMICĂ. PE MARGINEA *DICȚIONARULUI TOPONIMIC AL ROMÂNIEI. OLTENIA (DTRO)*, VOL. 5 O-R

de

Vasile FRĂȚILĂ

Publicarea volumului al V-lea din *Dicţionarul toponimic al României. Oltenia* (DTRO), lucrare de importanță națională realizată, sub conducerea regretatului prof. univ. dr. Gheorghe Bolocan, de colective largi de cercetători de la Institutul de Lingvistică din Bucureşti şi cadre didactice de la Facultatea de Litere, Laboratorul de Cercetări onomastice din Craiova, apărută la Editura Universitaria din Craiova, 2004, 337 p., ne-a prilejuit propunerea unor etimologii diferite de cele avansate de autorii DTRO V (O-R)[1].

OBEDIN, numele a două sate, unul din jud. Dolj, celălalt din jud. Mehedinți, dar şi al unor moşii, dealuri sau pâraie (DTRO V 6) provine din antroponimul *Obedin* (înregistrat de DOR, p. 335), fiind un derivat de la n.p. *Obeadă* cu ajutorul suf. patronimic *-in* (cf. şi n. fam. bg. *Obedin* – Ilčev, *Rečnik,* p. 365). În DTRO V 6 se spune doar: „cf. np. *Obeadă*".

ORÉVIȚA, sat aparținând or. Vânju Mare, jud. Mehedinți, nume ce intră şi în toponimele compuse **ORÉVIȚA MARE** şi **ORÉVIȚA MICĂ** (DTRO V 53-54), este explicat din apel. *oreav* „vale" (DLR) + suf. *-iţa.* Dar derivatele româneşti cu suf. *-iță* au accentul pe sufix (cf. *copilíță,*

[1] Redactori responsabili de volum: cercet. şt. pr. I dr. Ecaterina Mihăilă, prof. univ. dr. Teodor Oancă. Redactori: dr. Maria Dobre (cercet. şt. pr. III), dr. Adrian Rezeanu (cercet. şt. pr. III), prof. univ. dr. Domnița Tomescu, Filofteia Modoran (asist. de cercetare), Galina Simionescu (asist. de cercetare), dr. Ecaterina Mihăilă (cercet. şt. pr. I), prof. univ. dr. Teodor Oancă, dr. Carmen Banța, dr. Adela Stancu. Revizie şi etimologii: dr. Adrian Rezeanu: **Ogaşu Negri – Ozunu, Piatra – Pragşoru, Pragşoru Mare – Prunu Stoicii,** Dr. Maria Dobre: **Oacheşu – Ogaşu Neacşei, Paca – Peţeşti, Pucîloaia – Puțurile Stupăreilor, R;** Dr. Ecaterina Mihilă: **Olt, Oltenia, Orşova, Pragşoru – Pribegiu.** Revizie etimologii: Dr. Virgil Nestorescu (cercet. şt. pr. II). Revizie finală: Dr. Ecaterina Mihăilă (cercet. şt. pr. I). Au efectuat anchete pe teren şi au extras materiale din arhive şi biblioteci: Gheorghe Bolocan, Ecaterina MIhăilă, Christian Ionescu, Domnița Tomescu, Maria Dobre, Adrian Rezeanu, Ion Penişoară, Teodor Oancă, Filofteia Modoran, Ion Toma, Emilian N. Burețea, Radu Sp. Popescu, Ion Moise, Viorica Florea, Anca Fanea, Rodica Sufleţel, Ruth Kisch, Heinrich Mantsch.

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

fetíță, dăscălíță, doctoríță, bivolíță etc., pe când toponimul de mai sus poartă accentul pe radical. Etimologia *Oreviței* a dat-o, de multă vreme, Emil Petrovici în articolul *Toponime sud-slave occidentale în Oltenia,* RS, XII, 1965, p. 11-19, reluat în *Studii,* p. 255-263, mai exact, p. 261-262. Oiconimul de mai sus se înscrie în aria toponimelor slave care cunosc tratamentul *e* al sl. com. **ě,* deci ca în limbile sud-slave occidentale, față de tratamentul *'a* devenit în română *e̯a* (*e̯a* s-a redus la *a* după anumite consoane). „Numele românesc [*Orevița*] are […] la bază o formă **Orehovica,* care după dispariția lui *h,* obișnuită în graiurile oltenești, a devenit **Oreovița,* iar după sincoparea lui *o* (sau după o contractare a grupului *eo*) *Orevica* (= *Orevița*)" (p. 261-262). Dacă toponimul oltenesc ar fi avut la bază forma sud-slavă răsăriteană (în speță mediobulgară) el ar fi devenit *Or'ahovica* (< **Orěchovica*). În regiuni mai răsăritene ale României există toponime asemănătoare, cu *'a* (=*e̯a*) pentru **ě,* ca de exemplu *Oreava* (< *orěchŭ* „nuc" + suf. *-ava*).

ORŞOVA, numele românesc al orașului de la confluența Cernei cu Dunărea. Referitor la etimologia toponimului nostru, autorii DTRO V 45 reproduc un pasaj din articolul lui Emil Petrovici, *Etimologia toponimului* ***Vârciorova,*** publicat în *Studii,* p. 220-224 (apărut inițial în StUBB, 1961, fasc. 2, p. 7-12; versiunea franceză în „Balkansko ezikoznanie, III, 1961, p. 95-99), în care lingvistul clujean menționează faptul că printre toponimele slave din apropierea Vârciorovei din jud. Mehedinți s-ar număra și *Rîșava*, numele popular al orașului *Orșova,* atestat între anii 1369-1376 sub forma (*vŭ) Rŭšavâ* [în DTRO V 56 : *v.Ršavo*], cum se poate constata în P. P. Panaitescu, *Documentele Țării Românești, I, 1369-1490,* București, 1938. Același pasaj este reluat de autorii DTRO V și la p. 337, s.v. **RUŞAVA (Rîșava),** unde se face specificarea că aceasta este vechea denumire a orașului Orșova din jud. Mehedinți.

De fapt, numele popular autentic al Orșovei în gura populației românești locale este *Rî́şau̯a,* cum afirmă Emil Petrovici într-un studiu mai vechi, *Toponime slave din valea Almăjului (Banat),* publicat inițial în DR, VIII, 1934-1935, p. 175-180, reluat apoi în *Studii,* p. 138-141, și cum dau și autoarele DTB, VII, p. 84-85.

Tot aici, (în *Studii,* p. 140, nota 13), Emil Petrovici ne spune că forma sârbească a oiconimului românesc este *Ršava.* După cum se vede, forma românească *Rî́şau̯a* este o adaptare a celei slave (în speță sârbești), cu redarea lui *r* silabic prin *r* urmat de *î* și a lui *v* prin *u̯* (= *u̯* semivocalic), ca în *Buśau̯a,* numele popular al satului Șopotu Nou și al pârâului ce trece prin sat, notat în hărțile militare austriece *Buciava, Coşau̯a* (cf. oiconimul bg. *Košava*), pârâu în hotarul satului Pătaș, *Mudau̯a,* numele popular al satului Moldova Veche, *Dumbrau̯a,* numele unor locuri din hotarul câtorva sate din valea Almăjului, sau în *crou̯* „crov", adâncitură în pământ, „bazin"

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

etc. Faptele de mai sus dovedesc că slavii aşezaţi în Banat aveau o pronunţare „mult - puţin bilabială în unele poziţii a lui *v*" şi că graiul sârbo-croat vorbit cândva în Almăj [şi probabil şi în jurul Orşovei – n.n.V.F.] avea aceleaşi nuanţe dialectale ca cel din Caraşova" (Petrovici, *Studii,* p. 140-141). Forma populară românească *Rîşaua,* provenită din srb. *Ršava,* dovedeşte, totodată, că toponimul sârbesc este un derivat cu suf. *-ava*, pe când forma oficială românească, *Orşova,* este formată cu suf. *-ova.* Tot ca în româna literară este pronunţat numele oraşului de la Dunăre şi în maghiară (*Orsova* = Orşova) şi în germ. (*Orshova* = Orşova).

După Gustav Kisch, *Das Banat im Spiegel seiner Ortsnamen,* Temeswar, 1928, p. 31, toponimul *Orşova* se încadrează între cele care au ca punct de plecare nume de popoare (etnonime), împreună cu *Rusca* (oiconim), cu diminutivul *Ruschiţa* (hidronim), care au la bază adj. slav *ruski,* ca şi oronimul *Poiana Ruschi* (sic!), *Poiana Rusca.* Toate, spune G. Kisch, pornesc de la apel. *rus* „Russe, Kleinrusse, Ruthene" (rus, bielorus, rutean). Aici aparţine şi oiconimul *Ruşova* (din jud. Caraş-Severin, azi în jud. Mehedinţi), devenit *Orşova.* Cea mai bună dovadă a corectitudinii acestei explicaţii, după el, ne-o oferă faptul că toponimul transilvănean de origine slavă *Ruşova* (oiconim în jud. Mureş, de fapt, sat aparţinând de com. Gurghiu, cf. *Orşova-Pădure,* sat, com. Gurghiu, jud. Mureş – n.n. V.F.), în maghiară se numeşte *Orsova* (= *Orşova* – n.n. V. F.), cu *–u-* > magh. *–o-*(lege fonetică) [cf. *Orban* < *Urban*] şi cu metateza: *Rus* > *Ors,* ca slav. *rus* > magh. *orosz* „Russe", „rus". Aşadar, după G. Kisch, *Orşova,* în română ar fi o adaptare a formei maghiare *Orsova,* provenită din slavă[2].

Kniezsa István, *Keletmagyarország helynevei* [Toponimele Ungariei răsăritene], în *Magyarok és romanok* [Ungurii şi românii], redactată de Deér József şi Gáldi László, vol. I, Budapest, 1943, p. 113-313, mai exact la p. 238, este de părere că rom. *Orşova* este o preluare a numelui maghiar de origine slavă *Uršava* < *Urš,* nume de persoană.

Kiss Lajos, *Földrajzi nevek etimológiai szótára, t. II, L-Zs,* 1997, p. 287, îl crede un derivat slav cu suf. *-ova* de la numele de origine cabară *Örs,* iar în română, pătruns prin filieră maghiară.

În studiul *Nume de locuri din Banat formate cu sufixul* ***-ov,*** apărut în publicaţia Universităţii din Timişoara „Contribuţii lingvistice", 1989, p. 40-59, mai exact, p. 49, arătam că toponimul nostru are la bază apelativul slav *Orašje* (< *oréh* „nuc" + suf. *-je*) + suf. *-ova* şi trimiteam în nota 42 de

[2] *Orşova,* ung. *Görgényorsova,* localitatea din jud. Mureş, este menţionată documentar pentru prima dată în 1453: *predium Orsova.* Următoarele atestări documentare datează din 1644 *Orsoua,* 1689 *Orsova,* 1750 *Ursova,* 1824 *Ursua, Urşua,* 1850 *Rusava,* 1854 *Orsova, Ruşava* (Suciu, DILT, II, p. 20), în schimb, *Orşova – Pădure* poartă acest nume numai din 1964, înainte numindu-se *Seci,* ung. *Szécs,* cătun al satului Gurghiu, jud. Mureş (Suciu, *op. cit.,* p. 20).

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

la p. 56 la comparaţia cu toponimul iugoslav *Orasje = Oraše,* menţionat de Petar Skok, ERHSJ, II, p. 562, s.v. *òrah,* precum şi la toponimele bulgăreşti *Orase, Orese (< oreh – orĕse),* menţionate de Iordan N. Ivanov, *Mestnite imena meždu Dolna Struma i Dolna Mesta,* Sofia, 1982, p. 166, 167, cu *ĕ >a* în grupul *rĕ.* Explicaţiile de mai sus au fost reluate în volumul nostru *Contribuţii lingvistice,* Timişoara, Editura de Vest, 1993, p. 166.

Aceleaşi explicaţii se găsesc şi în DTB, VII, O, p. 194, fără ca cele două autoare (Viorica Goicu şi Rodica Sufleţel) să facă trimiterea necesară la studiul nostru. Cele două autoare menţionează că Skok (III, 547-548) discută un toponim din Iugoslavia, apropiat ca formă: *Ursava,* azi *Orsava* (în sec. 14 *Orsova*), înrudit cu antrop. *Üroš* (< v.sl. *ur* „dominus") şi magh. *Ürsü < Urs* (< magh. *ur* „gospodin", „domn").

OSLEA, denumind o culme muntoasă şi vârf, un pârâu, un plai şi o trecătoare la hotarul dintre judeţele Gorj şi Mehedinţi, este explicat în DTRO V 57 din apelativul *osle, ostie* „furcă, ţepoaie" după o trimitere din DLR. Forma *osle,* s.f. (regional) este glosată de DLR prin *ostie*[1] denumind o „unealtă de pescuit de forma unei furci cu mai multe braţe ascuţite, care se înfige în corpul peştilor; (regional) „furcă ţepoaie". Termenul de mai sus a fost inclus în DLR după o comunicare primită din Peştişani – Tg. Jiu. Ne întrebăm dacă forma de la Peştişani nu este o transcriere greşită a lui *ostie* (*oste*), termen cu numeroase atestări din Munţii Apuseni, din sudul Transilvaniei şi din Vâlcea, al cărui etimon este v.sl. *ostĭ,* cf. bg. *osti,* scr. *osti,* rus. *ostĭ.* În ceea ce priveşte etimologia lui *osle*, aceasta rămâne necunoscută pentru autorii DLR.

Dar toponimul nostru a fost explicat tot de Emil Petrovici în *Oronymes à base d'anthroponyme dans les Carpates Roumaines,* [în „Revue Roumaine de Linguistique", XII, 1967, nr. 6, p. 481-488, versiunea franceză a contribuţiei *Oronime formate din antroponime în Carpaţii româneşti,* publicată în *Studii şi materiale de onomastică,* Bucureşti, EA, 1969, p. 61-68, reluat în *Studii,* p. 280-281] din antroponimul *Oslea* (< v.sl. *osĭlja*), un adjectiv posesiv însemnând „a asinului" (< *osĭlĭ* „asin") (vezi idem, *Adjective posesive slave în –j- ca toponimice pe teritoriul R.P.R.,* în SCL, IV, 1953, p. 76-77).

OSÓIU, numele unui deal în s.c. Cruşeţ – Gj., este explicat în DTRO V 57 dintr-un „posibil np. *Osoiu*". Toponimul gorjean, ca şi oiconimele *Osoi* (sate în jud. Cluj, Iaşi şi Suceava) şi ca şi numeroasele toponime minore de pe întinsul ţării, trebuie să aibă la bază apel. *osoi* „coasta unui munte (sau deal) expusă spre nord, dos", cf. bg. *osoj* „idem" (Petrovici, *Studii*, p. 176). Vezi şi Vasile Frăţilă, *Lexicologie şi toponimie românească,* Timişoara, Ed. Facla, 1987, p. 138.

OSTRA, movilă s. Izvorăl, c. Gighera – Dj.; (măgura) *Ostrei* (DTRO V 57), este explicat din np. *Ostra* (fără a se indica sursa).

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

Toponimul pare a fi slav, şi anume adj. *ostra,* fem. lui *ostrŭ* „ascuțit”, cf. toponimul bg. *Ostra,* maced. *Ostra Strana,* srb. *Ostra Glava,* slov. *Ostra Luka*, ceh. *Ostrá*, ucr. *Ostra* etc. (Šmilauer, *Příručka* 135, s.v. *ostrъ*). Pentru valoarea semantică a toponimului oltenesc, cf., mai ales, toponimele bulgăreşti *Òstra čukàra, Òstri mogìli* înregistrate de Iordan Zaimov, *Mestnite imena v Panagjursko,* Sofia, 1977, p. 141. Înrudite cu *Ostra* sunt toponimele: *Ostraşeva,* pârâu, jud. Mehedinți, *Ostravețu,* vale mlăştinoasă, jud. Vâlcea, *Ostrăşoara,* pârâu al Ostraşevei (DTRO V 57). *Ostraşeva* e un derivat cu suf. *-ova,* devenit *-eva* după *ş* rostit moale (< **ostraš* < *ostra* + *-aš*). *Ostravețu* nu poate proveni din *Ostra* + suf. *-eț,* care ar fi dat *Ostreț,* ci din **Ostrav-* (< **Ostra* + *-ava*) + suf. *-eț* sau direct dintr-un sl. **Ostravĭcĭ,* iar *Ostrăşoara* nu poate proveni din *Ostra* + suf. *-oara,* ci din **Ostraş* + suf. *-oara,* sau din *Ostra* + *(i)şoara.*

OTĂSĂU, pârâu în jud. Vâlcea cu o lungime de 28 de km, care izvorăşte din muntele Buila (nu *Biula,* cum e notat în DTRO V 60, printr-o greşeală de tipar!) şi care se varsă în Bistrița, afluent al Oltului, după autorii DTRO, provine din „bg. *otesați* (greşeală în loc de *otesati*) „a tăia copaci, a lăzui”. Autorii DTRO fac trimiterea la Iorgu Iordan, *Toponimia românească,* p. 23. Etimologia corectă a hidronimului oltean a dat-o G. Weigand în *Ursprung der südkarpatischen Flussnamen in Rumänien,* apărut în „XXV-XXIX. Jahresbericht des Instituts für rumänische Sprache (rumänisches Seminar) zu Leipzig”, p. 76: „bg. *Otesovo* > *Otesău,* înrudit cu bg. *otesati* „abhauen, roden”, *otes* „Rodung”, iar toponimul *Oteşani* s.c. desemnează pe cei care locuiesc într-o curătură, într-un laz: „die auf einer Rodung Wohnenden”.

PÁDEŞU, denumind un deal, o poiană şi un vârf de munte în Gorj, precum şi alte ridicături de teren din jud. Gorj, este explicat prin trimitere la bg. *padeş* „șa, curmătură”, care a dat şi nume de aşezări „pe o suprafață mai înaltă decât restul terenurilor” (v. Mikov, *Imenata* 2163)” (DTRO V 62). Toponimele olteneşti, ca şi altele numeroase răspândite în Banat, în jud. Hunedoara, în Munții Apuseni şi în Maramureş (pentru a căror arie vezi Vasile Frățilă, ***Padeş*** *(istoria unui cuvânt),* SCL, XXXVII, 1986, p. 408-417, reluat în idem, *Lexicologie şi toponimie românească,* p. 139-154), provin din apel. românesc *padeş* „platou mic”, atestat la Râu de Mori, de G. Giuglea, M. Homorodean şi I. Stan, în FD, V, 1963, p. 55, dar care, odinioară, trebuie să fi fost cunoscut pe întreg arealul pe care astăzi există toponimele *Padeş(u).*

PĂDÍNA, mai multe toponime simple şi compuse cu determinantul *Mare* şi *Mică* (DTRO V 73) sunt explicate din apel. *padină.* Din cauza accentului pe sufix, toponimele de mai sus provin din apel. *pădínă,* care circulă în Banat, în Oltenia vecină şi în aromână (vezi Vasile Frățilă, *Contribuții la studiul concordanțelor lexicale dintre subdialectul bănățean*

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

şi dialectul aromân, în idem, *Contribuţii lingvistice,* Timişoara, Editura de Vest, 1993, p. 84, 92).

PĂDRAGELE, păşune s. Robeşti, c. Câineni – Vâlcea (DTRO V 73), este explicat din prepoziţia *pe* + top. *Dragele* (DTRO II), dar top. *Dragele* (provenit după DTRO II din np. *Dragea* + *le,* denumind o pădure) se află în jud. Gorj. Toponimul nostru poate proveni din antrop. *Podraga,* nume de vârf şi lac alpin în masivul Făgăraş, explicat de Emil Petrovici, *Studii,* p. 65, 280, din np. *Podrag,* pe care îl găseşte în Dicţionarul limbii sârbocroate al Academiei iugoslave din Zagreb. În evoluţia lui *o* la *ă* (după *p*) ar putea fi vorba de o disimilare parţială, poate şi de o apropiere de prepoziţia *pe* (cum sugerează DTRO), în sudul României, *pă.*

PĂTRÚNEA, toponim din hotarul satului Criva, com. Vârvoru de Jos – Dj. (DTRO V 101), e considerat ca un posibil derivat cu suf. fem. *-ea* de la np. *Pătru* (*Petru*) cu proteză consonantică [sic!]. În primul rând, se confundă epenteza cu proteza [autorii se referă, desigur, la sunetul *n* din corpul toponimului], iar *-ea* nu este un suf. feminin, ci un suf. antroponimic cu valoare de patronime sau simple supranume (Constantinescu, DOR, LVII), sufix des uzitat de slavi mai ales în forme hipocoristice, cu care l-am împrumutat (cf. Petrovici, DR, V, 900; apud Paşca, *Nume,* p. 139).

Originea toponimului trebuie să fie tot una antroponimică, şi anume, de la *Pătrun, Petrun* (cf. bg. *Petrun,* alături de *Blagun, Bogun, Bratun, Delčun, Dobrun, Pešun, Spasun, Tašun* etc., înregistrate de Ilčev, *Rečnik* şi nb. srb. *Blagun, Dragun, Petrun* etc., înregistrate de Grković, *Rečnik*) + suf. *-ea.*

PELENDÁVA, numele unei cetăţi romane, astăzi în hotarul comunei Brădeşti, jud. Dolj, aflată la nord de Craiova, probabil aceeaşi cu anticul *Pelendova,* este explicat de autorii DTRO V 106 din *pele* „neagră" + *dava* „cetate", dând impresia că ar fi vorba de un toponim format pe terenul limbii române.

Toponimul de mai sus este o creaţie a oficialităţilor române pentru a „reînvia" toponimia antică, de origine autohtonă, în speţă dacică. Autorii DTRO V au preluat explicaţia dată toponimului antic din Tudor OR (= D. Tudor, *Oltenia romană,* ed. III, Bucureşti, 1968).

După Vladimir Georgiev (*Bălgarska etimologia i onomastika,* Sofia, 1960, p. 153-154), *Pelendova,* menţionată (în sec. al III-lea sau al IV-lea e.n.) în harta peutingeriană, a fost identificată cu localitatea dacă *Polonda(va), Πολόνδα(να),* atestată de Ptolomeu la mijlocul sec. al II-lea e.n., de origine dacică, se explică din indoeur. **pōlōm dhēwa* însemnând „la ville de chevaux", corespunzând prin sens exact germ. *Stutt-gart,* cf. alb. *pelë* „jument, cavale" din indoeur. **pol-,* gr. *πωλος* „poulain, jeune cheval". În numele oiconimului dac constatăm transformarea vocalelor *ō* şi

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

e din indoeur. în *e* (**pōlōn* >*pelen*), respectiv a lui *ā* în *o* (*dhēwa* >*dava* > *dova*) (vezi idem, *Trakite i tehnijat ezik,* Sofia, 1977, p. 184, 207, 215).

PERIEȚEANCA, moşie 1. Popânzăleşti c. Drăgoteşti – Dj. (DTRO V 108), nu are cum să provină din np. *Perianu* (DNFR) + suf. *-eanca,* însemnând „moşia lui Perianu", ci din top. *Perieți* (oiconim în jud. Vaslui, Ialomița, Olt, cf. şi *Perieții de Mijloc*, veche denumire a satului *Perieți*, c. Perieți, jud. Olt, *Perieții de Sus*, sat desființat, înglobat în satul Perieți, com. Perieți, jud. Olt – *Indicatorul*, p. 197), pl. numelui *Periatu,* + suf. *-eanca.* Numele *Periatu* ne este cunoscut din satul Pustiniş, jud. Timiş. Constantinescu, DOR, p. 374, înregistrează numele *Perieț* pe care îl explică din *Sperieți,* fără *s-*.

PERIȚÁNU, parte de sat Popânzăleşti, c. Drăgoteşti – Dj., provine de la np. *Periţanu* (DNFR), formă derivată de la *Perieț(e)anu* < *Perieți* + suf. *-eanu* (vezi *supra*).

PESCEÁNA, mai multe locuri (sate, moşii), toponime simple sau compuse cu unii determinanți (vezi DTRO V 109-110), este explicat ca provenind din v.sl. *pěsučanŭ* [greşeală de tipar în loc de *pěsŭčanŭ* – n.n. V.F.] „cu nisip, nisipos"; (valea) „nisipoasă, nisipoasa" (Petrovici, *Studii* 160). De fapt, Petrovici (*lucr. cit*.) trimite la forma de fem. *pěsčana* a lui *pěsŭčanŭ,* după căderea ierului neintens (*ŭ*).

PEŞTEANA, s.c. Bâlteni – Gj. şi fostă plasă – Gj., nu provine din *peşteră* + *-eana,* cum se afirmă în DTRO V 112, unde se trimite la Iordan, *Toponimia românească,* p. 43. Referindu-se la toponimele *Peşteana*, Iorgu Iordan (*op. cit*., p. 39 nu 43) arată că, în ipoteza conform căreia ele aparțin aici [adică la cele numite *Peştera,* n.n. V. F.], acestea „trebuie interpretate ca provenind, prin derivare (slavă, poate şi românească) de la slav. *peštĭ* = *peşteră* „grotă". Dacă toponimele de mai sus ar fi provenit din *peşteră* + *-eana*, am fi avut în română *Peştereana,* nu *Peşteana.* La **PEŞTEANA**[3] (DTRO V 112), s.c. Fărcăşeşti – Gj., ni se spune că provine din *pěsučan* (greşeală în loc de *pěsŭčanŭ*) „cu nisip, nisipos", adică „valea nisipoasă, nisipoasa" (Petrovici, *Studii*). De fapt, **PEEŞTEANA**[3] ca şi **PEŞTEANA**[1] şi ca şi **PESCEANA,** discutat mai sus, provine din adj. slav vechi *pěsŭčana,* forma feminină a lui *pěsŭčanŭ,* prin substantivare. Forma *Pesceana* se explică, probabil, prin preluarea formei ortografice prin care *şt* era notat prin *sc* + *e, i* ca *pesce* = peşte sau *sciu* = ştiu.

PÉTECU 1. Cătun s. Corşovu c. Alimpeşti – Gj. 2. Izvor – Gj., nu provine din np. *Petcu,* cum se spune în DTRO V 115, ci din np. *Petic(u)* (DOR 346).

PIRÓTU, baltă lângă s.c. Orlea – Ot., provine de la np. *Pirotă* (cf. np. *Pirot* – DOR 347) (< *Piru* + suf. *-otă*), probabil prin atracție față de apelativul *lac*, şi nu direct de la *pir* „plantă" + suf. *-otă,* cum se spune în DTRO V 133.

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

PÂRLIPÁTU, deal, s.c. Brezniţa – Ocol – Mh., ca şi **PÂRLIPĂŢU,** 1. Mahala. 2. Teren arabil, ambele în s.c. Brezniţa – Ocol – Mh., trebuie să provină, ca şi oiconimul *Pârlipăţ* din valea Almăjului (Banat), oficial *Prilipeţ,* dintr-o formă veche srb. *Prilipĭc* (Petrovici, *Studii,* p. 139), prin redarea ierului mic prin *ă,* ca în formele bănăţene *vorăţ* < v. srb. *dvorĭc, Grădăţ* < v.srb. *gradĭc.* Toponimul mehedinţean şi cel bănăţean sunt înrudite cu alte nume de locuri slave, ca cele din fosta Iugoslavie *Prilep, Prilip,* ultimul în Macedonia (Skok, ERHSJ, II, 298 s.v. *lepiti se*), *Prilipac,* sat în raška oblast (*Rečnik Mesta* II, p. 340), bg. *Prilep,* slovac. *Prílepy,* ceh. *Přilepy,* toate pornind de la vechiul slav *lĕpiti* „kleben, leimen"; „kneten", „Lehm auftragen", „zu fett schmieren", „(Nest)bauen", „a lipi, a încleia, a lipi cu clei", „a frământa", „a pune un strat de lut, de argilă", „a unge", „a construi (un cuib)" (Šmilauer, *Příručka,* p. 111; Frăţilă, *Lexicologie şi toponimie românească,* p. 136-137).

*Pârlipatu***,** explicat din np. *Pârlipatu* (nu ni se dă sursa), este cu siguranţă o notare greşită în loc de *Pârlipăţu,* iar *Pârlipăţu* este explicat din np. *Pârlipăţu* (fără a se indica sursa) (v. DTRO V 186, s.v. *Pîrlipatu,* respectiv *Pîrlipăţu*).

POGÁRA, 1. deal. 2. pădure s. Brebina şi Mărăşeşti or. Baia de Aramă, ca şi **POGARA CU TEI,** curătură s. Seliştea c. Isverna – Mh. şi ca şi **POGARA MICĂ,** deal s. Seliştea c. Isverna – Mh. (DTRO v 219), nu provine din *pogoară* „teren pietros, nefertil" [nu ni se dă sursa apelativului; în DLR nu se găseşte un astfel de apelativ cu sensul dat de DTRO], ci dintr-un apelativ *pogară* „poiană", atestat de Cornelia Cohuţ şi Magdalena Vulpe (*Graiul din zona „Porţile de Fier". I. Texte. Sintaxă,* Bucureşti, EA, 1973, p. 165), pe care V. Ioniţă (*Nume,* p. 133) îl derivă din srb. **pogariti* (cf. *pogareti* „a arde").

POLÓMU, numele mai multor dealuri, toate în jud. Mehedinţi (DTRO V 243), este explicat din apel. *polom* „deal abrupt", după o informaţie primită în teren. Astfel de toponime se găsesc şi în Banat (vezi Ioniţă, *op. cit.,* p. 134-135), pe care lingvistul reşiţean le explică dintr-un apelativ **polom,* derivat postverbal de la **polomi* „a desţeleni" < scr. *polomiti* „a sparge, a frânge, a rupe".

POROÍNA, toponim simplu, dar şi element al unor compuse: **POROINA-ERGHEVIŢA, ~ MARE, ~ MICĂ,** este explicat din *poroină* „plantă" (DLR), dar în DLR t. VIII, partea a 4-a, litera P, *pogrijanie – presimţire*, p. 1073, nu există decât *poroi* „praz, haşmă" < *por* „pur". Nici în Borza, DEB, nu se află *poroină,* decât *poroi* „Allium ascaloinicum". Există, însă, *poroinic* „Orchis mascula" şi *poroinică* „Orchis militaris". Aşadar, DTRO V 252 trebuia să propună ca etimon un apelativ **poroină* (cf. *poroinic* şi *poroinică*) < *poroi* „plantă" + *-ină.* Toponimul oltenesc, oiconim dar şi hidronim (vale în satul Poroina, comuna Şimian, jud.

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

Mehedinţi), ne trimite la hidronimul *Poroj,* numele unui afluent pe stânga al Vardarului şi al satului omonim prin care trece (Duridanov, *Vardar,* p. 51-52), care corespunde bg. *poroj* „Giesbach", „torent" < alb. *përroi* „das Tal", „valea", forma articulată a lui *përrua* „pârâu" (vezi Duridanov, *op. cit.,* p. 59 şi Skok, ERHSJ, III, p. 12, s.v. *Peroj*). Toponimul oltenesc este derivat cu suf. augmentativ *-ină,* care intră în derivate de la anumite forme de teren, cf. *Băltina, Surupina, Repeãîna* etc. Pentru alte toponime bulgăreşti numite *Poroj, Poroe* sau *Poroja,* vezi Iordan N. Ivanov, *Mestnite imena meždu Dolna Struma i Dolna Mesta,* Sofia, 1982, p. 176.

PRIMEZA, deal s. Seliştea c. Isverna – Mh., după DTRO V 267, provine din *primeză* „perdea de pădure care se află între două poieni" (DLR). DLR, s.v. *primez,* dă numai forma de neutru, nu şi una feminină, *primeză*. Credem că aici avem a face cu o notare (sau cu o transcriere) greşită pentru *PRIMEZĂ* (literarizat *Primeze*), pluralul lui *PRIMEZ* < *primez,* subst. n. cu mai multe sensuri printre care şi cel de „perdea de pădure care se află între două poieni" (< lat. *permedium*).

PRISĂCEÁVA, sat, c. Oprişor – Mh. este explicat în DTRO V 268-269 din „*prisăcea* (în formă aglutinată, cum dovedesc denumirile din corpul articolului), iar finalul *-eava* este, probabil, o reminiscenţă a grafiei slavone din actele vechi, unde [v] apare frecvent pentru evitarea hiatului". Fenomenul consonantizării lui *u̯* semivocalic în *v* este însă unul obişnuit în câteva cazuri în graiurile olteneşti de nord-vest: cf. *pivă,* pl. *pivi* (în punctele 935, 939, 943, 958-966 din *NALR-Oltenia*), precum şi în *luva* < *luu̯a* (pctele 936, 940, 944-945, 948) (vezi Valeriu Rusu, *Graiul din nord-vestul Olteniei. Fonetică. Consideraţii fonologice,* Bucureşti, EA, 1971, p. 59-60), întâlnindu-se cu cel din Banat (vezi *Tratat de dialectologie românească,* Craiova, Ed. Scrisul Românesc, 1980, p. 248).

PURCĂREAŢA, numele mai multor locuri din hotarul satelor Vierşani c. Jupâneşti – Gj., s. Voineasa şi Voineşiţa c. Voineasa – Vl., s. Lupşa, c. Broşteni – Mh., s. Bohorel [nu bohorel – n.n. V.F.], c. Negomir – Gj., s. Pârlagele c. Bălvăneşti – Mh., s. Brădet c. Mătăsari – Gj., s. Rădineşti, c. Băbuleşti – Gj., este explicat din *porcăreaţă* „loc cu porci". Topinime ca cele de mai sus provin într-adevăr de la apel. *porcăreaţă* (regional *purcăreaţă*) însemnând însă „păşune în care pasc porcii", sau *porcărie* „turmă de porci", sau „loc unde se odihnesc porcii". Pentru toponimele provenite de la apel. *boureaţă, mătricăreaţă, stărpăreaţă, văcăreaţă* (formate cu suf. *-ăreaţă* < lat. *-aricia*): *Boureaţa, Mătricăreaţa, Stărpăreaţa, Văcăreaţa,* denumind locurile de păscut sau de odihnă ale boilor, mătricelor (= oi cu lapte), sterpelor, vacilor etc., vezi Frăţilă, *Lexicologie şi toponimie românească,* p. 73 şi Ionel Stan, *Quelques problèmes de toponymie roumaine,* în ACILFR, XII, vol. I, Bucureşti, EA, 1970, p. 1121-1125.

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

PUTNA[1] s.c. Desa – Dj.; **PUTNA**[2]**,** pârâu, m. Tg-Jiu, Gj., afluent al Jiului, sunt explicate din *putină* „căldare” (DTRO V 282). Ca hidronim, *Putna* apare de mai multe ori în Moldova, Bucovina şi estul Transilvaniei – în această parte a ţării fiind de origine ucraineană – şi o dată în Banat. Aici e de origine sârbească, fiind un derivat cu suf. *-(ĭ)n* – de la apelativul sud-slav apusean *put* „drum” (< sl. com. **pâtà*). (Forma sud-slavă răsăriteană e *păt, pat*). La început se va fi zis *Putna dolina,* iar mai târziu *Putna.* Înţelesul a fost acela de „vale cu cale” (în opoziţie cu văile înguste, nestrăbătute de nici un drum)” (Petrovici, *Toponime sud-slave occidentale în Oltenia,* RS XII, 1965, p. 11-19, idem, *Studii,* p. 255-263, în special p. 261).

RÁBA 1. Parte de sat s. Bobu c. Scoarţa – Gj. 2. Sat c. Scoarţa – Gj., este explicat, în DTRO V 286 din np. *Roaba* (DNFR). Mai aproape de etimon este însă np. *Raba* (Ioan din Botoşani) (DOR 361).

RÁCIU, vale s. Ştirbeşti c. Ghioroiu – Vl., este explicat în DTRO V 286 din np. *Raciu,* cf. bg. *Račo* (DNFR). *Raciul* este şi numele unei văi (*Valea Raciului*) şi al pârâului care o udă (*Pârâul Raciul = Raciul*), afluent dreapta al Cobilei, munte în fosta regiune Ploieşti, raionul Pucioasa; sat în regiunea Ploieşti, raionul Târgovişte, pe care Emil Petrovici (*Adjective posesive slave în –**j-** ca toponimice pe teritoriul R.P.R.,* SCL, IV, 1953, p. 63-87), le explică din adjectivul posesiv slav, forma de masculin singular: *račĭ* „al racului” (< *rakŭ* + *-jĭ*). Numeroasele toponime *Raci* de pe teritoriul ţării (nume de vale, de iezer, de localităţi) sunt simţite ca fiind pluralul rom. *raci.* Dacă *Raci* e simţit ca un plural, aceasta se datoreşte unei etimologii populare provocată de identitatea fonetică a formei slave a adjectivului posesiv, sg. masc., cu cea a formei româneşti de plural a substantivului *rac* (Petrovici, *lucr. cit.,* p. 77).

RACOVĂŢ, 1. Sat – Mh. 2. Pârâu s.c. Iloviţa s. Vârciorova m. Drobeta-Turnu Severin. 3. Munte s.c. Iloviţa, m. Drobeta-Turnu Severin, este explicat în DTRO V 287 astfel: „cf. *Racova*”, pentru care se trimite la comparaţia cu bg. *Racova* (sat). Toponimele rom. *Racova* (prezente în jud. Satu-Mare, Bacău, Mehedinţi, Suceava, Vaslui) trimit la formaţii slave derivate cu suf. *-ova* de la *rakŭ,* identice cu gr. ’*Pákoβa* (vezi Emil Petrovici, *Les Slaves en Grèce et en Dacie,* „Balcania”, VII, 1944, p. 465-473; idem, *Studii,* p. 145-151, în special p. 147).

În ceea ce-l priveşte pe *Racovăţ,* acesta este, la rândul lui, un toponim slav format cu suf. compus *-ovăţ* (< *-ovĭčĭ*) de la *rakŭ*), cf. şi maced. *Rakovec* (Šmilauer, *Příručka,* p. 151, s.v. *rakŭ*). Cf. şi *Rakovec*, afluent al Doşniţei (*Došnica*), care se varsă în Vardar şi pe care Duridanov (*Vardar,* p. 121) îl raportează la v.bg. **Rakovĭčĭ* (cf. oiconimul v. srb. *Rakovĭčĭ*), derivate de la slav. comun **rakŭ* „Krebs”.

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

RÁCOVIŢA[1] sat c. Braloştiţa – Dj. 2. Moşie c. Argetoaia – Dj. 3. Pârâu – Dj., care străbate satele Racoviţa, Ciocanele, Valea Fântânilor şi Braloştiţa şi se varsă pe dreapta în Jiu. 4. Deal c. Braloştiţa – Dj. 5. Pădure – Argetoaia – Dj., este considerat în DTRO V 287 de origine antroponimică, mai exact de la np. *Racoviţă* (1), iar celelalte (2.3.4.5), de origine toponimică. Numele satului *Racoviţa* provine de la numele pârâului, toate celelalte luând naştere prin transfer toponimic, iar numele pârâului < sl. **Rakovica* < **rakov* „al racului" + suf. *-ica,* cu rol de substantivizare.

RÁDEŞ, pădure s. Urşi c. Popeşti – Vl., este dedus în DTRO V 288 din apel. *rădiş* „loc în pădure cu vegetaţie bogată", „pădure tânără, crescută de la sine sau plantată anume", sinonim cu *radiu* (DLR). Tot aşa este explicat şi **RADEŞU**, luncă s. Pinoasa c. Câlnic – Gj. Unei asemenea etimologii i se opune accentul apelativului *rădíş,* pe sufix, nu pe radical. Etimologia corectă a toponimelor de mai sus trebuie să fie np. *Radeş* (DNFR 385), format pe teren românesc de la *Rad(u)* + *-eş* (cf. *Bobeş, Meteş, Buneş, Rareş* etc.) Cf. şi bg. *Radeš* (Ilčev, *Rečnik,* 416), srb. *Radeš* (Grković, *Rečnik,* 165).

RÁDINA, padină s. Peşteaua [(sic!) în loc de Peşteana] – Vulcan c. Ciuperceni – Vl., este explicat în DTRO V 289 ca provenind din apel. *rădină* „scobitură pe malul unei ape", „loc unde peştii depun icrele", „mal", dar explicaţiei de mai sus i se opune referentul, precum şi accentul toponimului. Cf. însă np. *Radina* (DOR, p. 356, s.v. *Radu*) precum şi nb. srb. *Radina* (Grković, *Rečnik* 165).

În ceea ce priveşte top. **RADINA GĂVANULUI,** (DTRO V 289) , plantaţie s.c. Malaia – Vl., nu vedem cum ar proveni din *radină* derivat din *redin* „pădure tânără" (+ determ. top.). *Redin,* ca apelativ, nu există în DLR. În DTRO, probabil este vorba de *rediu,* de la care se putea ajunge la *rădină* cu ajutorul suf. *-ină* şi cu transformarea lui *e* în *ă* după *r*.

RASNICU, singur sau în compuse: **RASNICU BĂTRÂN, ~ NOU, ~ OGHIAN,** toate oiconime, explicate în DTRO V 290 din np. *Raznic* (cf. *Razniciuc* – DNFR), dar şi nume de moşii, de păduri sau de ape, ca de ex. un afluent pe dreapta al Jiului, cu lungime de 42 de km, trebuie să provină din sl. *Hrastnikŭ*, un derivat din sl. *Hrastŭ,* pe care îl găsim şi în top. slov. *Hrastnik* (vezi Iordan, *Toponimia românească,* p. 71). Desigur că şi oiconimele **RAST**[1] sat c. Rast – Dj. şi **RAST**[2] sat s.c. Sadova – Dj. provin din acelaşi apelativ slav *hrastŭ* „stejar" şi nu np. *Hrast*, cum se spune în DTRO, V, 291.

RANGA[1] 1. Loc arabil s. Dealu Viei c. Roşia de Amaradia – Gj. 2. Păşune – Gj. **RANGA**[2] 1. Pârâu şi Izlaz Băbeni – Vl., sunt explicate (DTRO V 290) din n.p. *Rangu* + suf top. *-a.* Cf. însă n.p. *Ranga,* cf. nb. bg. *Ranga* şi top. *Ranga* (Iordan, DNFR 387).

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

RAPOTÍN, vale or. Ocnele Mari [nu *mari!*] este explicat din apel. *răpotin* „numele unei sărbători populare” (DLR), făcându-se trimitere şi la n. fam. *Rapotan* (DNFR). Mai potrivită ar fi fost trimiterea la un np. *Rapotin* < *Rapotă* [< *Rapo, Rapa,* cf. scr. *Rapo, Rapa* – Grković*, Rečnik* 170 + suf. *-ot(ă)*] + *-in.*

RĂDANU, lac s.c. Bechet – Dj., nu poate proveni din *rădin* „pădurice” + suf. *-an. Rădin* nu este înregistrat ca apelativ în limba română (probabil este vorba de o greşeală de tipar în loc de *rădiu* „rediu”). Numele locului de la Bechet este posibil să provină de la antroponimul *Rădan* (DOR 356) (< *Radu* + suf *-an*).

RĂDEASCA[1], pădure s. Streminoasa c. Crețeni – Vl., nu provine din np. **Rădeiu** + suf. *-easca,* ci de la adj. *rădească* (< *Radu* + *-easca,* fem. lui *-escu*), indicând adjective posesive cu sensul „proprietatea (moşia) lui… ”, derivarea având loc pe terenul limbii comune, pornindu-se tot de la antroponime masculine (vezi Iordan, *Toponimia românească,* p. 179). *Rădeiu* + *-easa* ar fi dat *Rădeiasa.*

RĂDEIU, mai multe oronime (pisc şi munte) sau pârâu în jud. Gorj şi Mehedinți, provine din antrop. *Rădei* (DOR 356) (< *Radu* + suf. *-ei*), nemaifiind nevoie să se trimită la top. bg. *Radej* (cum se face în DTRO V 294).

RĂDEŞIȚA (DTRO V 294) 1. Loc arabil s.c. Gângiova – Dj. 2. Sat – Dj., nu provine din top. **Redea** (atestat în jud. Olt, nu în apropierea localităților din Dolj) + suf. *-eşița,* ci de la *Radeş* (Iordan, DNER) + suf. *-ița* cu valoare posesivă, însemnând „proprietatea lui *Radeş*”.

RĂDÉȚ, vale s. Cloşani c. Padeş – Gj., (DTRO V 294), nu provine de la *rediu* + *-eț,* ci de la np. *Rădeț* (DOR 356) (< *Radu* + suf. *-eț*).

RĂDOTEASA, munte c. Padeş – Gj. este explicat în DTRO V 295 din „*redută,* în variantă fonetică *rădută* + suf. *-easă*”*,* când, de fapt, acesta e un derivat de la np. *Radotă,* cf. scr. *Radota* (Grković, *Rečnik* 167) + *-easa.* Cf. *Băneasa* (< *Ban(u)* + *-easa*), *Vlădeasa* (< *Vlad* + *-easa*) etc.

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universității de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

ABREVIERI

adj. = adjectiv(al)
alb. = albaneză
antrop. = antroponim
apel. = apelativ
art. = articol, articulat
bg. = bulgar, bulgăresc
c. = comună
ceh = cehă
com. = comună
cf. = confer
col. = colectiv
dim.[in.] = diminutiv
Dj. = Dolj
fem. = feminin
germ. = germană
gr. = greacă
Gj. = Gorj
indoeur. = indoeuropeană
jud. = judeţ
lat. = latină
m. = municipiu
maced. = macedoneană
magh. = maghiară
masc. = masculin
Mh. = Mehedinţi
n. = neutru
nb. = nume bărbătesc
n. fam.= nume de familie
np. = nume de persoană
nr. = număr
op. cit. = operă citată
or. = oraş
Ot. = judeţul Olt
p. = pagină
pl. = plural
pol. = poloneză
reg. = regional
rom. = română, românesc
rus. = rusă
rut. = ruteană
s. = sat
sb. sau srb. = sârbă, sârbesc
scr. = sârbocroată
sl. = slav(ă)
sl. com. = slav comun
slov. = sloven(ă)
slovac = slovacă
suf. = sufix
subst. = substantiv
s.v. = sub voce
ş.u. = şi următoarele
t. = tom
tc. = turcă
top. = toponim(ic)
Trans. = Transilvania
TUT = Tipografia Universităţii din Timişoara
ucr. = ucrainean(ă)
ung. = ungur(esc)
v. = vezi
v.sl. = vechi slav
Vl. = judeţul Vâlcea

SIGLE ŞI ABREVIERI BIBLIOGRAFICE

Borza, DEB = Alexandru Borza, *Dicţionar etnobotanic cuprinzând denumirile populare româneşti şi în alte limbi ale plantelor din România,* Bucureşti, EA, 1968.
Constantinescu, DOR = N. A. Constantinescu, *Dicţionar onomastic românesc,* Bucureşti, EA, 1963.
DLR = Academia Română, *Dicţionarul limbii române,* serie nouă, Bucureşti, EA, 1965 ş.u.
DR = „Dacoromania", Cluj, I, 1920-1921 ş.u.
ACILFR = *Actele celui de al XII-lea Congres Internaţional de Lingvistică şi Filologie Romanică,* (Bucureşti, 1968), I-II, Bucureşti, EA, 1970-1971.
DTB = Vasile Frăţilă, Viorica Goicu, Rodica Sufleţel, *Dicţionarul toponimic al Banatului*, I-VII, A-O, Timişoara, 1984-1994.
DTRO = *Dicţionarul toponimic al României. Oltenia*, I-V, A-O, Craiova, Editura Universitaria, 1993-2004 (sub redacţia Prof. univ. dr. Gheorghe Bolocan).
Duridanov, *Vardar* = Ivan Duridanov, *Die Hydronymie des Vardarsystems als Geschichtsquelle,* Köln – Wien, Böhlau Verlag, 1975.
EA = Editura Academiei.

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)

FD V = Fonetică şi dialectologie, V, Bucureşti, EA, 1965.
Frăţilă, *Lexic şi top.* = Vasile Frăţilă, *Lexicologie şi toponimie românească,* Timişoara, Ed. Facla, 1987.
Grković, *Rečnik* = Milica Grković, *Rečnik ličnih imena kod srba,* Beograd, 1977.
Indicatorul = Ion Iordan, Petre Gâştescu, D. I. Oancea, *Indicatorul localităţilor din România,* Bucureşti, EA, 1974.
Ilčev, *Rečnik* = St. Ilčev, *Rečnik na ličnite i familni imena u bălgarite,* Sofia, 1969.
Iordan, DNFR = Iorgu Iordan, *Dicţionar al numelor de familie româneşti,* Bucureşti, EŞE, 1983.
Iordan, *Toponimia românească* = Iorgu Iordan, *Toponimia românească,* Bucureşti, EA, 1963.
NALR – *Oltenia = Noul atlas lingvistic român pe regiuni. Oltenia,* I, de Teofil Teaha, Ion Ionică, Valeriu Rusu, sub conducerea lui Boris Cazacu, Bucureşti, EA, 1967.
Paşca, *Nume* = Ştefan Paşca, *Nume de persoane şi nume de animale din Ţara Oltului,* Bucureşti, 1936.
Petrovici, *Studii* = Emil Petrovici, *Studii de dialectologie şi toponimie,* Bucureşti, EA, 1970.
Rečnik Mesta = Rečnik Mesta. Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca, I-II, Belgrad, 1925.
SCL = „Studii şi cercetări lingvistice", Bucureşti, I, 1959 ş.u.
Skok, ERHSJ, I-III = Petar Skok, *Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika,* t. I-III, Zagreb, 1971-1973.
Suciu, DILT I-II = Coriolan Suciu, *Dicţionar istoric al localităţilor din Transilvania,* Bucureşti, EA, 1968.
Šmilauer, *Příručka* = V. Šmilauer, *Příručka slovanski toponamstiky. (Handbuch der slavischen Toponomastik),* Prag, 1970.
Ioniţă, *Nume* = Vasile Ioniţă, *Nume de locuri din Banat,* Timişoara, Ed. Facla, 1980.
RS = „Romanoslavica" I, Bucureşti, 1958 ş.u.

CONTRIBUTIONS D'ÉTYMOLOGIE TOPONYMIQUE. UNE APPROCHE CONCERNANT LE V-ÈME VOLUME DU *DICŢIONARUL TOPONIMIC AL ROMÂNIEI. OLTENIA (DTRO)*

La parution du V-ème volume du *Dictionnaire toponymique de la Roumanie. Olténie* (*Dicţionarul toponimic al României. Oltenia*), ouvrage fondamental de l'onomastique roumaine contemporaine, réalisé sous la coordination du feu professeur agrégé dr. Gheorghe Bolocan par des larges collectifs des chercheurs de l'Institut de Linguistique de Bucarest et par des professeurs de la Faculté de Lettres, Le Laboratoire de Recherches Onomastique de Craiova, paru aux Éditions Universitaria de Craiova, 2004, 337 p., a donné à l'auteur la possibilité de proposer des étymologies différentes par rapport à celles indiquée par les auteurs du DTRO V (O-R).

BDD-A6356 © 2004-2005 Editura Universităţii de Vest
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 12:54:17 UTC)